

030115-1

V mezilidských vztazích, zejména každodenních, třeba rodinných nebo pracovních, se velmi cení, když si lidé rozumějí takříkajíc na půl slova; nedávno jsem slyšel, jak si kdosi schopnosti uhádnout na půl slova váží obecně. Nemám v úmyslu to nějak zlehčovat, ale chtěl bych poukázat na to, že to platí jen mezi lidmi nějak si blízkými, ale že na něčem takovém nelze budovat vztahy mezi mnoha lidmi, zejména pak ne mezi lidmi různého původu, různé kmenové nebo národnostní nebo kulturní tradice. Dnes je třeba onu vlnu, šířící se zejména mezi mladými lidmi, totiž nedůvěřovat slovu, slovnímu sdělení, a dorozumění zakládat víc na vciťování, jakési vnitřní rezonanci, na společném rytmu, za výrazně zpátečnické, protože to, čeho je dnes mimořádně zapotřebí, je dorozumění mnoha s mnohými, zejména pak dorozumění a porozumění mezi lidmi různých emocí a různých životních rytmů. To ostatně platí také pro historické porozumění, tj. pro schopnost porozumět lidem, společností, epochám časově vzdáleným, nedávno i dávno minulým.

(Praha, 030115-1.)